

Бук

АБОНАМЕНТЪ: За година 60 лв.

БРЮЯ 3 ЛВ.

АДРЕСЪ: Ул. Русенска № 23.

Въ името на нанво се боримъ?

Нѣма нужда да нареждаме легенди, истории и примѣри за борбата на човѣчеството въ миналото—пъкъ и днесъ—за своята свобода.

Синоветѣ на всѣки народъ обичатъ отечеството си. Гордостъ е за българина, че той винаги е давалъ примѣри на обичъ и себеотрицание. Има ли по-голѣма редица на самоотвержени синове за свобода и отечество отъ тая на българина?

И ето! Между насъ сж десетки хиляди несретни изгнаници и бѣжанци, злочести жертви на международни договори, позоръ за цивилизация, човѣчностъ и вѣкътъ, които за да спасятъ най-висшитѣ си човѣшки свѣтини—народностъ, езикъ и вѣра напушатъ скъпа родина и търсятъ да се згрѣятъ въ прегръдките на пострадала майка България.

Тѣхнитѣ насълзени очи търсятъ родината си и само сладки спомени ги каратъ да живѣятъ съ свѣтли надежди.

Какъвъ трагизъмъ!

Тия които искатъ, по най-легаленъ начинъ да имъ се да-

дътъ священнитѣ права, като се приложатъ клаузитѣ на мирнитѣ договори за покровителство на малцинствата, се наричатъ врагове на европейския миръ и се преследватъ, колятъ, бѣсятъ, биятъ и затварятъ, а тѣхнитѣ създатели си приписватъ правото на хуманностъ и човѣколюбие.

Не сж ли тѣ истинскитѣ смутители на общия миръ?

Не тежи ли върху тѣхната съвестъ грѣхътъ за страданията и мъченията на нещастнитѣ заробени?

И, когато въ името на правдата, мирътъ, човѣчността и най-последно—обичта къмъ родината, се борятъ тия нещастници, тѣ се обявяватъ за измѣнници и бунтовници.

Къде е Вашата правда велики европейски дипломати?

Съ бичове, бѣсилки и затвори не се сломява духътъ на единъ народъ, който е живѣлъ и живѣе съ своя езикъ и вѣра.

Но тогава, нека отчаянието доведе до разрешение на всичко, — то не слуша никакъвъ разумъ.

Др. Савовъ

ственъ дългъ, за моралъ и справедливостъ. Тѣхнитѣ очи сж слѣпи за истината. Липсва имъ оня погледъ, който може да доведе човѣка поне до едно примирение, ако не до пълното разбиране на нѣщата.

Знаменосцитѣ отъ „Добруджанско знаме“, дошли подъ него по силата на обстоятелства, създадени отъ тѣхнитѣ учители, днесъ слѣпо и неуклонно следватъ девиза, истъканъ отъ страданията на много добруджански бащи и майки — „конфедерация“.

Кого ще конфедериратъ, това не имъ е известно, обаче тѣ знаятъ, че така трѣбва да се приказва и пише.

Учителитѣ имъ ги напуснаха. Това не значи нищо, защото чирака трѣба да надмине майстора си. Едни отъ учителитѣ имъ се намѣстиха на уютни и топли мѣста, други чезъ „конфедерацията“ си подготвятъ меки кресла.

Кого ще конфедериратъ знаменосцитѣ? Турцитѣ, българитѣ, татаритѣ, ромжнитѣ и др. въ Добруджа или народитѣ на Балканския полуостровъ?

Конфедерация значи съюзъ на отдѣлни равноправни и суверени държави съ обща външна политика.

Нима Добруджа може да бжде суверенна държава, каквато е Ромжния, България и др.?

Нима една Ромжния, която днесъ избива българитѣ, отнема земитѣ имъ, колонизира Добруджа, изпѣжда българитѣ отъ вѣковнитѣ имъ жилища и родни мѣста, подлага ги на огънь и изстребление ще поиска за хатѣра на знаменосцитѣ да се конфедерира съ Добруджа?

Нима една Сърбия, която сжщо така подлага българското — маке-

Принципи или демагогия

Скарали се двама братя,
Двамата ми вѣрни сина,
Кой да води бащината си дружина.
За какво се каратъ добруджанци?
За принципи ли нѣкакви, или затова, че трѣбва безгледно да се

привежда демагогия и въ нашето джиганение.

Последното е вѣрно. Защо?

Има хора, на които липсва най-елементарното разбиране за обще-

донско население на поголовно избиване, затваряне и ограбване ще се съгласи да се конфедерира със Македония и Добруджа?

Историята е на лице.

Американскитѣ щати трѣбваше да водятъ вѣковна борба за своя самостоенъ политически животъ и следъ дълги и кървави борби да се яви Вашингтонъ и образува Великитѣ Съединени Щати. Ами Ирландия? А Швейцарскитѣ кантони?

Нека не се забравя, че единъ щатъ, една Ирландия и пр., сж страни десетки пжти по-голѣми отъ България, а съ Добруджа и сравнение не може да става.

Може би, ще ми се отговори за републиката Азербейджанъ. Тя е толкова република и толкова конфедерирана или федерирана съ Съветитѣ, колкото е конфедерирана Добруджа съ Ромжния.

Очевидно, че принципа на конфедерацията на Добруджа е абсурдъ и неговитѣ проводници признавайки това положение въ себе си, вършатъ най-ниската демагогия съ чувствата и съ страданията на добруджанци.

Вмѣсто да свиятъ своето знаме, на което не пише нищо друго, освенъ демагогия, вмѣсто да се наредятъ подъ общото *траурно знаме* на поробената ни татковина и съ общи усилия да се извоюватъ

човѣшки правдини и свободи на брата-робъ, тѣ подхранватъ нискитѣ страсти на манацитѣ и гробокопателитѣ на добруджанската кауза.

Вмѣсто да се наредятъ рамо до рамо съ своитѣ бащи и по възрастни братя за дружна борба, тѣ ежечасно сѣятъ на широко сметога разединението и взаимнитѣ борби.

По този пжтъ, вѣроятно ще стигнатъ до тамъ, кждето сж днешнитѣ имъ чорбаджии.

Принципитѣ имъ сж фалшиви и не ясни, когато демагогията имъ е силна, на мѣсто и на време провозвана.

Само единъ принципъ иматъ тия знаменосци: подронване престижа на организацията и първитѣ хора въ движението, ако може да се стигне пълно раздробление на силитѣ, за да спечели врага.

Не може да имъ се отрече, че сж строго последователни на своята мръсна демагогия.

Не може да имъ се отрече, че логично следватъ пжтя на разложението, защото за тѣхъ „цельта оправдава средствата“.

Игнатий Лойола отдавна умрѣ, но неговото учение има и днесъ много последователи, между които сж и знаменосцитѣ отъ „Добруджанско знаме“.

Д. Симеоновъ

Който има младежъта, нему принадлежи бждащето

Младежъта е усмивката на днитѣ, които идватъ. Младежъта е лястовицата на бждащето. Когато единъ организъмъ застарѣе, младитѣ клѣтки идватъ да освежатъ неговото тѣло. Така живота се продължава. А отзвѣни ли дванайстия часъ, старитѣ отхождатъ задъ валога на годинитѣ, идватъ младитѣ, за да увѣковечатъ започнатото дѣло и прославятъ красотата на живота.

Христосъ призова при себе си децата. И имъ каза: Бждащето е на младитѣ. Христосъ,

като съвестъ, презъ всички времена и години, радостно е боготворилъ всепобеждаващото начало въ свѣта — младежъта! Защото живота е шествалъ и всѣкога е побеждавалъ незгодитѣ чрезъ младежъта, съ младежъта и за младежъта.

Всѣка една организация се нуждае отъ резервуари и отъ млади клѣтки: да я опрѣснатъ, да я даряватъ съ импулсъ и съ вдъхновение.

Който отрича участието на подрастващото поколение въ борбитѣ и голѣмото значение

за щастливия имъ изходъ е или наивникъ или тѣсногрудъ „мѣдрецъ“.

Винаги първа, всѣкога неустрашима — младежъта съ неподкупващъ идеализъмъ живѣе, воюва, работи и умира, за да се увѣковечи чрезъ борбата и започнатото дѣло.

Разгърнете историята. Хиляди примѣри на безстрашие и самоотверженостъ — дѣло на ентузиастисти младежи — чертаятъ небосклонитѣ и предвещаватъ зората на бждащето. Кждето има смѣла и революционна борба — търсете младежъта. За това, който властва надъ нейния умъ, който я владѣе, бждащето принадлежи нему.

Обикновено се казва: Сърцето не остарява. За духътъ, който е осененъ отъ мятежната страсть на младежъта, може съ право да се каже: Подвигътъ е вѣчно младъ, въ него живѣе духътъ на младежъта.

Това преклонение предъ пламкътъ на младитѣ има своето обяснение. И, ако младежъта е станала примамка за всички течения и организации — и това, разбира се, не е случайно. Всички искатъ да я организиратъ! Всички разбиратъ, че чрезъ организираната воля говори стоманената дисциплина и живѣцътъ на живота, който не знае прегради и нещастия, който е винаги победителъ и всѣкога е побеждавалъ чрезъ духа на младежъта.

Нашето добруджанско движение има голѣма нужда отъ дейното участие на младежъта въ борбитѣ му за свобода. Наивно е да се твърди, че организирането ъ въ единъ Д. М. С., когато той ще бжде въ помощъ на просвѣтно благотворителнитѣ д-ва „Добруджа“ — може да бжде пакостно за изхода на борбата.

Нека се огледаме въ организациитѣ. Липсватъ идейници и ръководители, които да сж се вживѣли въ мжкитѣ на добруджанството, чрезъ устата на

ПРОФЕСОРЪ ЙОРГА и малцинствата

БЛОКЪ НА НАРОДНОСТНИТЪ МАСИ

Предъ в. „Екселсъръ“ известния ромжнски държавникъ професоръ Йорга, запитанъ за положението на народностнитъ малцинства въ Ромжния, заявилъ следното:

— Народностнитъ малцинства? Колко грѣшки се извършиха на тѣхенъ грѣбъ!

— Отначало малцинствата, подчертавамъ тази моя мисль, казалъ проф. Йорга, бѣха щастливи, че се отърваха отъ болшевизъма. Но тѣ сж бивали третирани до сега така, че днесъ предявяватъ значителни искания. Унгарцитѣ, германцитѣ, малцинствата отъ Бесарабия, Добруджа, Трансилвания, Буковина и Ардялъ правятъ опити да се съединятъ въ единъ блокъ на недоволнитѣ.

— Би трѣбвало още отначало да имъ се направятъ необходимитѣ отстъпки, били последнитѣ думи на проф. Йорга.

Б. Р. Отъ писаното по-горе става ясно, че дори и ромжнски държавници и голѣми полигичи признаватъ непоносимия режимъ, подъ който сж поставени малцинствата въ Ромжния. За Добруджа може да кажемъ и нещо повече. Тамъ има обявено военно положение и терзанията и своеволията надъ беззащитнитѣ малцинства сж удвоени. Остава да запитаме уважаемия г-нъ професоръ Йорга до кога ще продължава това положение на несигурностъ за малцинствата. Кога ще се приложатъ договоритѣ за защита на малцинствата? И най-после: кога ще се опомни ромжнската олигархия.

които да чуваме скръбта си.

Спасението е въ младежта. Нека я привлечемъ въ организациитѣ, нека я организираме, нека ѝ въздействаме.

И когато я строимъ многочисленна подъ черното знаме на поробена Добруджа — можемъ да бъдемъ спокойни. Ние ще бъдемъ победителитѣ. Въ насъ и чрезъ насъ ще говори духътъ на борбата, дълбокия смисълъ на саможертвата, борческия идеализъмъ на младежта.

П. Господиновъ

Стефанъ Караджа

Поради заминаването отъ Варна на г. Печо Господиновъ, за напредъ списание „Стефанъ Караджа“ ще се редактира отъ г. Иванъ Ст. Поповъ, председателъ на младежката добруджанска група „Стефанъ Караджа“, при д-во „Добруджа“ — Варна.

Редакционниятъ му комитетъ си остава пакъ същия. Всичко отнасящо се до администрацията и редакцията на списанието да се изпраща на стария адресъ, за г-нъ Ив. Ст. Поповъ.

Работата по настаняване на бѣжанцитѣ

Подготвителнитѣ конференции по изготвяне програмата за прилагане плана по настаняване на бѣжанцитѣ сж вече привършени. Отъ 7 мартъ т. г. инспекторитѣ на Дирекцията на бѣжанцитѣ, които ръководятъ настаняването, сж заминали за своитѣ райони, за да започнатъ самото прилагане на програмата.

За Варненска околия е определенъ инспекторъ г. Д. Стаматовъ, който е пристигналъ въ града ни преди нѣколко дни. Бѣжанцитѣ отъ гр. Варна поздравяватъ дирекцията съ сполучливия изборъ и искатъ да върватъ, че молбитѣ имъ ще бъдатъ чути и удовлетворени, понеже самъ г. инспектора е бѣжанецъ.

Презъ настоящия сезонъ ще се работи доста усилено, съ задача по голѣмата частъ, ако не цѣлата работа по прилагане плана, да бъде извършена.

Канцеларията на г. инспектора е въ Околийското управление.

Ново Добруджанско д-во

На 11 мартъ т. г. въ с. Джевизлий се състоя общо събрание на бѣжанцитѣ добруджанци отъ същото село и околнитѣ села, на което говориха на тема „посоки и цели на добруджанското движение“ Печо Господиновъ отъ Варна и секретаря на Варненското дружество Др. Савовъ.

Събранието бѣ много д-во е посетено и всички съ внимание изслушаха ораторитѣ. Въодушевено отъ добруджанското дѣло, събранието се обяви за учредително и се туриха основитѣ на Просв. Благотворително д-ство „Добруджа“, като се избраха следнитѣ лица за управителенъ съветъ:

Председателъ П. Тодоровъ, учителъ въ същото село, подпеглед. Н. Петровъ, секретаръ Ст. Узуновъ и съветници Ат. Тодоровъ и В. Ангеловъ. Контроленъ съветъ: Дим. Чобановъ, Колю М. Дончевъ и Анастасъ Т. Шоповъ.

Безъ път и безъ идеи

Д-ръ П. Вичевъ редактира въ София едно вестниче, което неизвесно защо носи името „Добруджанско знаме“. Всичко се пише въ него Най-много — злѣвки, ругатни, дребнавости и лични разправии.

Нѣма брой, въ който редакторътъ на ДЗ да не се е заяждалъ съ списанието на добруджанска борческа младежъ. „Стефанъ Караджа“ и единството на добруджанската емиграция сж винаги любимата тема на приснопамятния Дръ П. Вичевъ.

Огъ една страна, той интригува средъ добруджанци, сѣе раздори, крамоли и котерийностъ, отъ друга — ругае, хули, безчести и доносници предъ гробокопателятъ на добруджанското дѣло.

По този начинъ ДЗ разбира своята задача. И за осъществяването ѝ не се спира предъ нищо. По-кална и по-котерийна борба,

отъ псуваческитѣ издевателства на Парцаливото знаме добруджанци не знаятъ. За това съзнателно бойко тирагъ този старчески листъ, органъ на пропадналиятъ „величия“ въ добруджанското движение и агентаторитѣ на добруджанското дѣло.

Колко и да сме желяели до сега да полемизираме съ „идейниците“ отъ ДЗ, никога това не ни се е удавало Неговитѣ позиции, винаги маскирани, всѣкога съ известенъ агентъ-провокаторски обликъ, поскоро сж будели у насъ омерзение, отъ колкото — желание за полемика.

Много ясно и открито ние конкретизирахме своитѣ цели и посоки, своитѣ задачи и намѣрения, ДЗ обаче всѣкога изкустно се е спотайвалъ, подобно редактора си, като гузенъ разбойникъ, скритъ, тайнственъ и флшивъ, даже и когато иска да бжде интересенъ съ позитѣ си

„Млада Добруджа“

Това е името на борческия отрядъ при младежката група въ Варна. Въ своето нѣколко месечно съществуване, той има известенъ активъ, който ни задължава да кажемъ нѣколко думи за целитѣ и задачитѣ му.

Подчиненъ на една желѣзна дисциплина, първото назначение на „Млада Добруджа“ е да манифестира просвѣтеното съзнание на своитѣ членове. Като стражи въ храма на добруджанското дѣло, младитѣ бойци се приучатъ къмъ редъ, иерархия и другарска самопожертвувателностъ Тѣмъ се казва, че добруджанското освобождение ще бжде дѣло на самитѣ добруджанци.

Друга целъ, съ която „Млада Добруджа“ се гордѣе, която манифестира съ дейното участие на членоветѣ си въ всички начинания и инициативи на емиг. ацията, е охраняването на урежданиѣ вечеринки,

манифестации и др. Досегашния опитъ ни ласкае да възлагаме на младитѣ бойци голѣми надежди въ това отношение.

На нѣколко пѣти вече „Млада Добруджа“ успѣ да се прояви блѣскаво Тукъ му е мѣстото да подчертаемъ заразителния примѣръ и новия духъ на стегнатостъ и високо съзнание, съ които тя съживи редицитѣ на варненската добруджанска емиграция. Траурното знаме на поробена Добруджа стана вече религиозенъ култъ. Призивътъ „за Добруджа готови сме“ — едно ободряващо чувство, една нова струя на надежда.

Ние имаме причини да се радваме особено много за успѣхитѣ на младитѣ добруджански бойци Поздравявайки ги най-искрено за постигнатитѣ успѣхи, ние имъ пожелаваме нови завоевания и славно бждаще.

Единъ юбилей на заслужилъ добруджанецъ

На 25 мартъ т. г. официално ще се отпразднува юбилей за 35 годишна непрекъсната учителска служба на г. Харалампи Стефановъ изъ Силистра, понастоящемъ председат. на ИК на съюза на Просвѣтно-благотворителнитѣ д-ва „Добруджа“ въ България.

Името на тоя, единъ отъ заслужилитѣ добруджанци, е доста известно на добруджан. емиграция.

Кой не познава добрия г. Стефановъ, като дългогодишенъ директоръ на Силистренската мъжка гимназия и като първий членъ на Добруджанската емиграция въ миналото, пъкъ и днесъ?

Въ своята директорска дейностъ той даде образование и възпитание на хиляди добруджански синове. Благодарение на неговитѣ грижи и усилия мнозина добруджански младежи успѣха да довършатъ своето образование въ Свищонъ и Русе.

Или съ, когато последния празнува своя юбилей, единодушно всички добруджанци трѣбва да отдадемъ нужната почитъ къмъ заслугитѣ на почтения нашъ председателъ. Защото всъобщата почитъ и признателностъ сж сладка утѣха за старинитѣ.

И на български не може да се чете

Научаваме се, че за Д. бричкия окръгъ е имало списъкъ на български политически вестници, забранени да се получаватъ отъ гражданитѣ

Последния е билъ направенъ отъ префекта, но неоповестенъ, въпреки нѣколкократни запитвания отъ стана на гражданството.

Явна е целта на Ромжн. власть съ неоповестяването кои сж запретитѣ полит. вестници.

Намѣри ли се български вестникъ който и да бжде той, веднага се казва, че той е запретенъ и притежателя му се подвежда подъ отговорностъ.

Прегфинени манипулации на ромжнската администрация.

СТИХОТВОРЕНИЯ

Изъ „Онованитѣ“

Вериги, вериги, вериги
на всички човѣшки рѣце, —
и ручей отъ сълзи и вопли
е станало всѣко сърце.

Надъ всѣка бедняшка кжщурка
развѣва се трауренъ флагъ,
и майки, жени и дечица
ридаятъ задъ пустия прагъ.

А гаргани виятъ, извиватъ
страхотни зигзаги надъ тѣхъ,
и ужасъ очитѣ раздира,
и стенатъ сърцата отъ страхъ.

О, нѣма ли вече да съмне,
о, кой ще прониже нощта —
надъ нейниятъ трупъ да запали
лампада — да стопли свѣта?...

Василь Павурджиевъ

Три години

Три години минаха въ неволи,
три години, три предѣлки вѣка,
както страшна буря кърши стволи —
и почернихъ се сама на вѣки.

Три години, както те загубихъ
въ онуй смутно и бунтовно време,
отъ тогава съ черно се забулихъ,
само Тя, което ще ми сHEME.

Непожънати ни сж нивята,
нѣма никой пѣсень да запѣе,
тѣжно ми е много на душата,
тѣй да гледамъ всичко какъ линѣе.

И почернихъ се сама на вѣки
и на Бога вече не се моля —
три години минаха далеко,
три години, въ кързави неволи.

Н. Месечковъ

Добруджанцитѣ колоездачи

Една гавра съ Добруджа

Добричското колоездачно д-ство „Соколъ“ съ временно седалище въ гр. Варна е издало позивъ — докладъ до всички колоездачни д-ва въ България.

Прави впечатление непристойното държане на Колоездачния Сюзъ спрямо д-во „Соколъ“, който е изоларалъ последното, благодарение небратскитѣ и недосгойни попѣлъзовения на мѣстното Колоездачно д-во „Царь Борисъ“, които заблудени въ своитѣ толкова дребнави амбиции и подъ претекстъ, че въ единъ градъ повече отъ едно д-во не може да сжществува, не могатъ да дойдатъ до съзнанието: какво патриотично значение има сжществуването на Добруджанско д-во „Соколъ“ за Златна Добруджа и Българското племе.

„Соколъ“ ще сжществува! Защото спасената светиня — и мѣто — отъ погански рѣце е между тѣхъ и подкладва огъня на любовъ по поробена Родина.

Но питаме господата отъ Колоездачния Сюзъ: ще ли се намѣри българинъ изъ между тѣхъ, който да отрече българското?

ВАРНА — Въ едно кратко време младежката група уреди отлично посетена вечеринка въ Юнашкия салонъ, която се изнесе блѣсково. Направи отлично впечатление ржченицата, ржководена отъ г-ца Котарова, сжщо и хорътъ, който при общото улобрение на всички присжтствуващи, изпѣ „Добруджански край“ и химна на младия добруджански композиторъ г. Мих. Гочевъ, диригентъ на младежкия хоръ. Отъ хубавитѣ литературни номера заслужава особено внимание прочувствената декламация на артиста Из. Пуховски — „Караджата“, поема отъ Ив. Вазовъ.

„Млада Добруджа“, борческия отрядъ на групата, регистрира голѣми успѣхи, особено въ деня на празника за Освобождението, въ който добруджанската емиграция взе най-живо участие.

Призракът Любенъ П. Станчевъ

Търсятъ подъ вола теле

Заемаме отъ бр. 274 на добричския в-къ „Куриеръ“ следната статия, отговоръ на отпочнатата мръсна кампания противъ Любенъ П. Станчевъ, единъ отъ най-самоотверженитѣ синове на Добруджа:

„Основателя на „Куриеръ“, смѣлия ратникъ на една кауза, която превърна въ култъ чрезъ безкрайната си преданостъ въ защитаванieto ѝ и пламенния си идеализъмъ въ проповядването ѝ, доблесния младежъ Любенъ П. Станчевъ, отъ новото е предметъ на престъпни клевети, жалки интриганства, „подполни напатки“ отъ страна на мафията, чийто представители той всѣкога съ такава неотменна последователностъ преследваше и изобличаваше.

Въ последния си брой клоаката на всички словесни помии, називаема „Кувънтулъ ностру“, съ цѣла статия, печатана съ черни букви, озаглавена „Дезероръ Любенъ Станчевъ“, иде не само да потвърди съобщението на „своя събратъ отъ Кюстенджа“ „Добруджа жуна“, което ние на времето категорично опровергахме, но и да подчертае свирепото си озлобение къмъ доблесния борецъ, наричайки го „бѣгачъ отъ най-долно естество“.

Нѣщо повече, калния парцалъ взема поводъ отъ тая си инсинуация,

за да интригува по най-влекучгарски начинъ противъ членоветѣ на нашия редакционенъ комитетъ, за които признава, че сж чесни и почетни граждани.

Ние не ще се спираме да запитваме тъмнитѣ агентъ-провокатори отъ кжде черпятъ куража за безчесното клеветение и мерзкото лъготение, увѣрени, че Любенъ Станчевъ, при завръщането си, достойно ще имъ даде заслуженото по пжтищата, които му предлагатъ законитѣ на страната и честта, а ще се обърнемъ къмъ респективнитѣ отговорни органи съ най-настойтелна молба да излѣзатъ отъ своя страна съ комюнике и отхвърлятъ възмутителната клевета.

На края дължимъ да споменемъ, че основателя на нашия вестникъ, въ едно писмо до свой близакъ, напоследъкъ е съобщилъ, че задкулисни герои сж му подготвили примка отъ най-доленъ характеръ.

Ние съ нетърпение очакваме работитѣ да се изяснатъ, за да блѣсне за сетенъ пжтъ истината въ своята най-ярка свѣтлина, която ще разкрие и подлата роля на нѣколкото дерибей, загнѣдили се въ нашия хубавъ кжтъ съ единствената целъ за лично преуспяване чрезъ срамни похвати, маскирани шантажи и престъпно интриганство!

По скоро да дойде тоя день!

не нази, защото тѣ не сж въ състояние да направятъ това, а широкитѣ народни маси, които обвиняватъ въ „комитаджийство“ ние нѣмаше да се занимаваме съ тѣхъ. Но понеже тѣ сж дръзки до безобразие, то ние доказахме кои сж тия клеветници, кой е Иванъ Тилевъ, прекръстенъ Димитриу, кой е Ал. Рашеновъ, кой е „Ходатая“ П. Цвѣтановъ, прекръстенъ Флорес-у, кой е Чобановъ, нарицаемъ Ciobanu и въобще цѣлата клика отъ агентъ-провокатори

Но нѣщо по-вече, имаме сведения че между редовитѣ на тия клеветници надъ мирното българско население сж се гушили и нѣкои, на които се плаща за да си гледатъ работата, а не да клеветятъ. Въ най кѣсо време ще бждемъ въ състояние да изнесемъ и имена. Тогава ще се види по-ясно, кой водитая кампания противъ насъ и съ каква целъ.“ Брой 275, год. II.

*

„Всички истински и честни ромжнци сж възмутени стѣ дѣното на душата си отъ провокаторската акция на фалшивитѣ патриоти около парцалътъ „Кувънтулъ ностру“. Една мистериозна група отъ дракчи, подъ примамния предлогъ, че служатъ на интереситѣ на нашата държава, кѣшунстватъ по най престѣпенъ начинъ съ тия интереси.

Цѣлото обществено мнение е петимно да знае кои сж тия Циклоповци, Хиксовци и тѣмъ подобни, никому неизвестни журналисти.

Не могатъ да бждатъ други, освенъ отъ калибѣра на агентъ-провокатора Иванъ Тилевъ, прекръстенъ Димитриу, който подъ носа на властѣта безчинстваше като директоръ на вестникъ, безъ да бжде даже ромжнски гражданинъ.

Че цѣлото обществено мнение е възмутено отъ тия долопрѣбни случайни и по заповѣлъ вестникарчета ни показва и поведението на нашия мѣстенъ събратъ „Нова Добруджа“, който на уводно мѣсто изтъква, че подобни типове, които се удрятъ въ гърдитѣ и искатъ да минатъ за голѣми патриоти, не сж нищо друго освенъ фалшиви па-

Българитѣ въ Добруджа

Агентъ-провокаторитѣ. — Кои сж тѣ? — Фалшивитѣ патриоти.

— Клеветитѣ и насѣскванията противъ българщината. —

Неотговорнитѣ фактори и властѣта

Заемаме долнитѣ редове отъ в. „Куриеръ“. Печатаме ги безъ коментарии.

„Още въ първия брой на нашия вестникъ заявихме, че единствената ни целъ е да ратуваме за разбирателство между ромжнскитѣ граждани отъ нашия край отъ каквато и народностъ да сж тѣ. И вѣрни на тая си целъ, влѣзли въ контактъ и съ ръководителитѣ на сѣдбинитѣ на окръга ни си поставихме следното правило за следване: оставя ли се на мира населението, не ни ли предизвикватъ, не ни ли клеветятъ разни дертлии хорица и

ние никога не ще се занимаваме съ тѣхъ

Но види се, че има тукъ разбѣснѣли хора, които клеветничеството сж го обърнали на свой занаятъ и единствено средство за препитаване.

Тия именно негодѣи, които не сж нищо друго освенъ жалки агентъ-провокатори ние се опитахме да поставимъ на позорния стълбъ.

Никой отъ тѣхъ не е въ състояние да обърне даже чехъла на когото и да било отъ нашия редакционенъ комитетъ. Ако не хвърляха клевети и не предизвикваха

ДА СЕ ОБИЧАМЕ

Мине ли близката и застрашаваща опасност, забравяме думи и обещания и като кучето и котката се заяждаме. И вмѣсто братя, каквито сме си, започваме да се гледаме единъ други съ злоба и при първия удобенъ случай, вбиваме единъ другиму ноктитъ на отмъщението.

Слабостъ, просташка слабостъ, остана наследство отъ петѣтковното фанариотско и турско иго.

Фанариотщината е била всѣкога най лошия ни учителъ, тя е главната причина за всичкитъ ни злини, тя ни притиска и задушава. Защо веднажъ за винаги не се простимъ съ приомитъ на стария фенеръ?

Имаме толкова важни проблеми да уяснимъ, и разрешимъ. Всичко сме оставили на половина. Нищо не сме довършили. Толкова спънки ни се поставятъ на всѣка стъпка. Вмѣсто да се помжчимъ да ги преодолеемъ, ние се заяждаме единъ други.

Да се предстане веднажъ за винаги съ тоя лошъ обичай. Нека имаме довѣрие въ себе си, а не обезвѣрени въ всичко да не сме въ състояние да предприемемъ нищо свѣстно.

Да се отърсимъ отъ злобата, отъ дребничкитъ си амбиции и да не се гледаме единъ другия като врагове.

Тогава и съ по-голѣмъ ентузiazъмъ ще се заловимъ на работа и съ по-голѣмо упорство.

Да не се забравя, че добротата разрешава всичкитъ противоречия и че съединението на всички честни и доблестни граждани прави силата.

Да се обичаме!

Хр. П. Капитановъ

Б. Р. Стаятията на г. Хр. П. Капитановъ заемаме отъ в. „Куриеръ“, брой 263.

кия и гладкия друмъ на обособението!

Срамно кошуство

„Куриеръ“ (Добричъ, 9.III) на на уводно мѣсто подъ горното заглавие пише: Единъ отъ най-болнитъ за мѣстното население въпроси — тоя за измѣнението на съществуващия законъ за прилагане аграрната реформа въ нова Добруджа, се експлоатира по най-безсвѣстенъ и подълъ начинъ отъ известни среди и тъмни личности, чийто единствена целъ е личното имъ преуспѣване и докопване на удобни кариири.

Докато фарса на разнитъ инициативи за изработване законопроекти, антипроекти и парaproекти по промѣнитъ, които трѣбва да се внесатъ въ настоящия законъ може да залъгва само поплюковцитъ, наивнитъ заплюаци и невменяемитъ любозрители, жестоката подигравка съ изнудванието на отчаеното селско население не само, че не може да се повече толерира, но трѣбва и да се енергично преследва и накаже.

Съобщи ни се, че група дърмоеди обикаляли селата и кандардисвали нѣколко селски стопани, чийто „права“ върху поземлената имъ собственост не били напълно и окончателно уредени, да имъ дадатъ пълномощия, пари и нѣкои документи, за да ги уредятъ. Нека всѣки съзнателенъ гражданинъ се превърне въ безаветенъ ратникъ противъ това срамно кошуство, противъ това най свидното чувство у нашия народъ: любовта и привързаността къмъ земята на неговитъ прадѣди, превърнала се въ култъ къмъ тѣхния заветъ.

Дължимъ да изкажмъ благодарностъ на следнитъ лица за подаренитъ суми за фонда на списанието Никола М. Николовъ 150 лв.
Анастасъ Алексиевъ 100 лв.
Кафене „Златна Добруджа“ 100 лв.

Редакционния комитетъ въ последното си заседание е рѣшилъ да изпраща безплатно сп. „Стефанъ Караджа“ на богатия добруджанецъ Борисъ Ганчевъ отъ Варна.

Какъ мислятъ и действуватъ въ поробена Добруджа

Извадки отъ български вестници, които отстояватъ интереситъ на българщината

Да се опомнимъ

„Новъ гласъ“ (Силистра 25.II) на уводно мѣсто подъ горното заглавие пише: Само заслепенитъ отъ лични или класови интереси може още да твърди, че българскиятъ елементъ въ границитъ на велика Ромжния може още да стои вкостенялъ въ своитъ теории, че нашитъ интереси могатъ да бждатъ защитени и възприети отъ съществуващитъ партии.

Химери!

И другъ пжтъ ние го казахме... Или нашитъ партии не сж били въ състояние да разбератъ, че едно триоти. Защото „Колкото е леко да се представимъ като „великъ патриотъ“, толкова е тежко да докажемъ това си качество“.

И много право. Не съ удрене въ гърди и съ подлости се доказва патриотизма.* Брой 268 год. II.

двеста хилядно население не може да носи игото на всевъзможни демагози; или тия, които по единъ или другъ начинъ сж били експоненти на българското население въ Добруджа въ своитъ партии сж манкирали на своитъ морални задължения да се наложатъ на тия партии да възприематъ неговитъ легитимни аспирации.

И колкото скромни сж бивали и сж тѣ! Ние не веднжъ сме мушкали тия господа, които стоятъ на онова гледище, което се освети преди 10 години.

Но това положение е фалшиво, то не отговаря на реалността. Имаме вече факти, които говорятъ за една нова ориентировка.

Общественото мнение е на кръстопътъ: спрѣло се е то за моментъ, събира сили и енергия и ще го видимъ скоро какъ съ подмладени, опреснени сили ще крачи по широ-

Подкрепете сп. „Стефанъ Караджа“!

Нашия зовъ къмъ емиграцията

Издаването и редактирането на сп. „Стефанъ Караджа“ е дѣло на добруджанската младежъ. Ние казваме това високо. Издръжката му тежи изключително върху плещитѣ на Млада Добруджа.

Редакцията се стреми, до колкото това зависи отъ нея, да го подобрява технически. Полагатъ се неимоверни грижи и за редовното излизане на списанието. Тѣзи върховни усилия на младенчески идеализъмъ, ние сме радостни да подчертаемъ, се оценяватъ справедливо отъ добруджанската младежъ и емиграцията.

Като благодаримъ на всички за симпатиитѣ и подкрепата, съ която сме бивали до сега така радушно удостоивани, осмѣляваме се да помолимъ всички наши настоятели, лица и организации, на които сме изпратили до сега връзки да побързатъ и се отчетатъ къмъ администрацията.

Това ще бжде за насъ най-големата награда за многото ни грижи, безпокойства и трудъ!

Въ свѣтлинѣта на науката

Сждбата на Нова Добруджа

На 5 септември 1919 година въ Ньой представителитѣ на Англия, Америка, Франция и Италия, а именно: Балфуръ, Полкъ, Клемансо и Титони, решиха, пренебрегвайки всѣко международно право, да се преотстъпи нова Добруджа на Ромжния.

За насъ, добруджанци, отъ особенъ интересъ е да се знае, отъ какви чувства сж се ръководили представителитѣ на горнитѣ велики сили, при разрешаването на добруджанския въпросъ. Казваме чувства, защото, наистина, представителитѣ на споменатитѣ държави, които презъ 1919 година чертаяха границитѣ на Европа, при решаване сждбата на народитѣ сж се ръководили изключително отъ своитѣ чувства на симпатии.

Днесъ когато въпросътъ за ревизията на договоритѣ започва да става актуаленъ, ние смѣтаме, че разнитѣ пазарлъци, които сж ставали задъ кулиситѣ въ Ньой презъ 1919 год. при разискването на Добруджанския въпросъ, трѣбва да станатъ публично достояние.

Италиянскиятъ държавенъ под-секретаръ Амедео прави следнитѣ сензационни разкрития по присъединяването на Добруджа къмъ Ромжния.

Териториалната комисия при Висшия съветъ решила да предложи, щото Ромжния да повърне на България южна Добруджа въ предѣлитѣ на границитѣ отъ 1913 год. На това предложение ромжската делегация се противопоставила, като се постарала да докаже, че Добруджа, географически, етнографически, исторически и пр., принадлежи на Ромжния. Българската делегация отъ своя страна представила своитѣ възражения въ убедителността на които „Съвета на четиритѣхъ“ не се съмнявалъ. При това положение разрешението на въпроса за Добруджа не представлявалъ особено затруднение. Но въ края на краищата въпросътъ се свелъ до неговата формална страна, което значи: не може никоя отъ съюзницитѣ да отстъпва на неприятеля собствена територия и, че евентуалното от-

стъпване на Добруджа на България би могло да стане само съ съгласието на ромжницитѣ.

Само американския представителъ Полкъ е настоялъ най-енергично да се покани Ромжния да отстъпи на българитѣ оная частъ отъ територията, въ която тѣ сж болшинство съ условие, че това ще бжде установено отъ съюзницитѣ. Титони, италиянския представителъ съпоставяйки Бесарабскиятъ въпросъ съ Добруджанския предложилъ: Малката ивица отъ южна Добруджа може да се отстъпи на България само при условие, че Бесарабия ще бжде дадена на Ромжния. Това предложение на Титони било подкрепено отъ Клемансо и въпросътъ се приключилъ съ отблъскване предложението на Полкъ.

Презъ 1919 година Добруджа бѣ дадена на Ромжния безъ да се взематъ подъ внимание ония убедителни аргументи на българската делегация, подкрепени съ исторически данни, че Добруджа е чисто българска провинция, и че ако тя се даде на Ромжния ще се извърши една голѣма несправедливостъ.

Но даже и всичко това да се знаеше отъ „Съюза на четиритѣ“ въпросътъ за Добруджа не би получилъ друго разрешение освенъ, да се даде на Ромжния щомъ последната е победителка.

Както се вижда отъ изнесеното отъ Амедео „Съвета на четиритѣ“ се придържалъ строго въ формулата: никоя отъ съюзницитѣ не може да отстъпва на неприятеля собствена територия. Ясно и разбрано: Ромжния е победителка, — България нѣма право да претендира за Добруджа.

Но ако въ „Съвета на четиритѣ“ се е смѣтало, че предложението на Титони е най-правилното разрешение на въпроса, ние смѣтаме, че сега, когато Бесарабия е вече ромжска, въпросътъ за Добруджа би трѣбвало да се сложи отново на разискване.

Присъединяването на Добруджа къмъ Ромжния е временно. Италия вече санкционира анексирането на Бесарабия къмъ Ромжния. Тя е вече официално призната отъ всички държави за анексирана отъ Ромжния.

Не е ли време да се поправи сторената въ Ньой грѣшка, по отшението на Добруджа? Г. Бѣлевъ

Разпространявайте и четете
„Стефанъ Караджа“